

[Landbrugsministeren.]

være rimeligt, naar vi ønsker at oprette nye Brug, særlig at sætte ind, hvor vi har særlig tyndt befolkede Egne i Landet, hvor Befolkningstætheden er saa ringe, at man næsten kan sige, det er øde Land, der ligger hen.

Jeg mener, at denne Opgave er en rimelig og naturlig Fortsættelse af den Udstykning, som er foregaaet i det gamle Land, og som nu nærmer sig sin Afslutning. Det staar for mig saaledes, at Jordfondens store Midler ikke kan faa nogen nyttigere eller smukkere Anvendelse end netop at bidrage til, at de Egne i Sønderjylland, som i Sammenligning med det øvrige Land er særlig tyndt befolkede og trænger til Udstykning, maa komme ind i dette Arbejde, og at der maa blive gjort en særlig Indsats netop for disse Egenes Vedkommende.

Ordføreren for Forslagsstillerne til de to første Lovforslag (Olufson): Selv om den højtærede Minister i Dag ikke i Realiteten var mere venligt stemt end i Gaar, kan det jo ikke nægtes, at Stemmeføringen var noget mildere. Jeg ved ikke, hvad Aarsagen er. Det kan muligvis være det sidste, den højtærede Minister kom ind paa, der bevirkede den noget mildere Stemmeføring, det skal jeg ikke kunne sige; men noget tyder derpaa, for netop om det Spørgsmaal, som den højtærede Minister her kom ind paa, vil det jo være nødvendigt, at der kommer et Samarbejde mellem alle Rigsdagens Partier, og saa vil det jo ikke være saa heldigt at staa i saa skarp Modsetning til de to Partier, som udgør omtrent Halvparten af dette Ting, som den højtærede Minister gjorde i Gaar. Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet, kun sige, at jeg vil i alt Fald ikke haabe, at hele Jordfondens skal bruges til dette Formaal; det ligger saa langt udenfor, hvad Meningen er med Jordfondens Midler. De bør bruges, ikke alene for en enkelt Landsdel, men for hele Landet.

Den højtærede Minister mente ikke, at der var nogen Forskel paa Statskapital og Privatkapital; han kunde i hvert Fald ikke se Forskellen. Men der var en anden Mand, der kunde se den; og jeg skal for sidste Gang, skal jeg love, under denne Debat mane Vilhelm Lassen til Live. Vilhelm Lassen stod jo stærkt paa vort Standpunkt med Hensyn til offentligt Fæste; og han saa, hvorledes den Fare, som den private Kapital var for Landbruget, bredte sig. I den Bog, som jeg citerede i Gaar, skrev han ogsaa:

„Socialdemokratiet har organiseret Arbejderne mod Kapitalen. Men Kapi-

talen rækker langt udenfor Industrien; den bemægtiger sig for hvert Aar mere og mere af Retten over og Udbyttet af Jorden. Det ligger nær for Venstre at række Haand til at faa fejtet Jorden mere ren for det, jeg med et socialdemokratisk Ord vil kalde: Kapitalens Udbytning.“

Det er netop det, vi fra vor Side ønsker, at feje Jorden ren for privatkapitalistisk Udbytning, hvorimod Venstre mere og mere giver Plads for den og i hele sin Politik stiler hen derimod, ogsaa i den Stilling, det indtager til disse to Lovforslag, vi her har til Behandling.

Den højtærede Minister er stærk i Overdrivelserne. Overfor det ærede Medlem Hr. Hækkerup udtalte han, at Arbejdsløsheden kunde ikke ophæves ved en Ekspropriationsbestemmelse — som om der er nogen, der har talt om det! Hverken det ærede Medlem Hr. Hækkerup eller andre af mit Parti har talt om noget saadant, men vi har ment, at disse Lovforslag, hvis de blev gennemført, vilde virke formildende paa Arbejdsløsheden. Hvert Husmandsbrug, der oprettes, vil trække to Familier ud af Arbejdsløsheden; og det maa dog være Statens og Samfundets Opgave overfor denne frygtelige Katastrofe at gøre alt, hvad man kan, for at gøre den mindre. Skal man vente med at bekæmpe Arbejdsløsheden, til man fuldstændig kan afskaffe den — og det skal man jo efter den højtærede Ministers Stilling —, saa kan man lige saa godt give op i Dag som i Morgen.

Den højtærede Minister talte om de forskellige Former for Møder og var inde paa det gammelkendte at haane den Form for disse, som vi nu har haft her i Landet, siden vi i Politik begyndte at afholde offentlige Møder, hvor de forskellige Partiers Repræsentanter mødes under lige Vilkaar; Ministeren mente, at disse Møder ikke var meget værd, fordi det kun var Floskler, der der kom frem. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at paa de Møder, hvor den højtærede Minister plejer at holde et tre Timers Foredrag, medens han kun levner Modstanderen et Kvarter, optager Flosklerne ikke den mindste Del af Tiden.

Formanden: Jeg maa henstille, at man nu ikke begynder at diskutere Formen for Møder ude omkring i Landet, men holder sig til de foreliggende Lovforslag.

Olufson: Jeg skal selvfølgelig rette mig efter den højtærede Formand og kun slutte dette med at sige, at hvis den højtærede Minister tør mødes med os under